

Μια εικόνα, 334 λέξεις

«**ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ ΤΟ 1981** στην Αθήνα και, όταν έμαθα να διαβάζω, συνέχισα να διαβάζω. Και να βλέπω ταινίες, πολλές ταινίες. Και να ονειρεύομαι κόσμους μακρινούς, με δράκους, μάγους και ξωτικά, κυνηγητά με κλέφτες και αστυνόμους, μάχες ανάμεσα στο καλό και στο κακό. Κι όταν κάποια φορά μεγάλωσα, άρχισα να οργανώνω τα όνειρά μου, να τα περνάω στο χαρτί, βάζοντας τη μια λέξη μετά την άλλη [...]» γράφει ο συγγραφέας Σπύρος Παννακόπουλος στο σύντομο βιογραφικό του σημείωμα για το υπέροχο παραμύθι «Η περιπέτεια ενός ιππότη» (εκδόσεις Πατάκης).

Και η δημιουργός κόμικς και σχεδιάστρια Γεωργία Ζάχαρη στο δικό της βιογραφικό αναφέρει: «Γεννήθηκα το 1994 στην Αθήνα. Πολύ σύντομα άρχισα να απαιτώ να μου διαβάζουν και λίγο μετά έμαθα να διαβάζω μόνη μου και να ζωγραφίζω στα περιθώρια όσων διάβαζα. Πολύ πολύ μετά αποφάσισα αυτά που ζωγράφιζα να τα δείχνω στους άλλους κι έτσι έκανα φίλους που κι αυτοί έγραφαν και ζωγράφιζαν [...]».

Παρατηρήστε πόσες φορές αναφέρεται η λέξη «διαβάζω» στα βιογραφικά δύο καλλιτεχνών. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια πως όποιος διαβάζει πολύ θα γίνει οπωσδήποτε και καλός δημιουργός. Απαραίτητη προϋπόθεση, όμως, για να γίνει κάποιος καλός δημιουργός είναι να διαβάζει πολύ. Στο έργο του Σπύρου Παννακόπουλου (Ο Τρύφωνας από τη Δρακολανδία, Το κορίτσι με το ξύλινο σπαθί,

Νάνσι, Αλλόκοσμος επισκέπτης, Κοσμοναύτης κ.ά.) και της Γεωργίας Ζάχαρη (Φεστιβάλ, Το καπλάκι της βιτρίνας, Κοντά στις ράγες κ.ά.) είναι φανερό το πόσο και οι δυο έχουν διαβάσει. Λογοτεχνία, δοκίμια, κόμικς, παραμύθια, τα πάντα. Αν σε αυτό προσθέσουμε το μεγάλο τους ταλέντο να αφηγούνται ιστορίες με κάθε μέσο και κάθε τρόπο, το αποτέλεσμα είναι εγγυημένο.

Γι' αυτό και «Η περιπέτεια ενός ιππότη» είναι ένα ανατρεπτικό και συγκινητικό παραμύθι που υπερβαίνει τα στερεότυπα, ένα μικρό και πανέμορφο «εγχειρίδιο» γεμάτο συμβολισμούς και παραλληλισμούς για τις αυταπάτες, τις εμμονές, τις διαψεύσεις, τις απογοητεύσεις και, εντέλει, ένας ύμνος για τη χαρά της ζωής, για τη συμφιλίωση με τον εαυτό, για την απελευθέρωση από τους άνωθεν επιβεβλημένους ρόλους. Για το πόσο πιο σημαντικό είναι να ζεις και να απολαμβάνεις κάθε μέρα αντί να ακονίζεις το σπαθί σου. **Γ. Κ.**